

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/98/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816208577
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3816208577.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne K. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., F. XX/XX, zastúpenej JUDr. A. J., so sídlom L., V. X proti žalovanému Y. C., zastúpenej V. A., s.r.o., so sídlom N. XX,XXX XX E., IČO: XX XXX XXX, za účasti intervenienta R. I., zastúpeného AK N., v konaní o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. decembra 2017, č.k. 6C/132/2016-182, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok II., III.) **p o t v r d z u j e**.

Vo výroku IV. rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a **vec v r a c i a** v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. konanie v časti zaplata sumy 1.484,- eur z titulu bolestného zastavil. Výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.006,62 eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.006,62 eur od 16.08.2016 do zaplata, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom IV. rozhodol, že žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50,90%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 420 ods. 1, 3, § 415, § 441, § 444, § 450, § 406 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, § 5, § 6 ods. 3, § 8 ods. 4, § 9, § 10 zák. č. 437/2004 Z.z.. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa podaním zo dňa 10.10.2016 zobrala žalobu v časti 1.680,- eur späť (čl. 46) z dôvodu, že strany sporu v tejto časti so späťvzatím súhlasili a to ich súhlasným vyjadrením na pojednávaní dňa 07.12.2016 súd konanie uznesením 6C/132/2016-116 zo dňa 12.10.2017 v tejto časti konanie zastavil (ide o bolestné vo výške 741,- eur za 45 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 939,- eur za 57 bodov). Predmetom zostalo konanie o náhradu škody vo výške 2.424,- eur za bolestné v sume 1.484,- eur (90 bodov x 16,48 eur) a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 940,- eur (57 bodov x 16,48 eur). Žalobkyňa podaním zo dňa 03.10.2017 (čl. 113) zmenila žalobu tak, že žiadala, aby predmetom konania bol len jej nárok na zaplata sumy 3.033,- eur za sťaženie spoločenského uplatnenia (184 bodov x 16,48 eur). Súd uznesením 6C/132/2016-116 zo dňa 12.10.2017 pripustil zmenu návrhu, tak že predmetom konanie je povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3.033,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 16.08.2016 do zaplata. Z dôvodu takto pripustenej zmeny návrhu a z dôvodu, že uvedenú zmenu súd považoval aj ako čiastočné späťvzatie návrhu v časti nároku na náhradu za bolesť vo výške 1.484,- eur (t.j. 90 bodov x 16,48 eur) v tejto časti v súlade s ust. § 145 ods. 2 CSP konanie zastavil. Súd prvej inštancie rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že dňa 12.07.2014 pri domácich prácach žalobkyňa spadla na ľavú ruku a spôsobila si zlomeninu. Asi o 18.00 hod. bola prevezená RZP

na CTA traumatologické oddelenie žalovaného v E. so záverom zlomenina dolného konca vretennej kosti: bližšie neurčená, liečba sadrová dlaha V., odporúčanie kontrola na chirurgickej ambulancii o dva dni. Kontrola 14.07.2014 so záverom zlomenina dolného konca vretennej kosti bližšie neurčená, odporúčanie: kontrola 18.07.2014, záver: zlomenina dolného konca vretennej kosti bližšie neurčená, liečba: dosádrovanie, kontrola 07.08.2014, 22.08.2014, 05.09.2014. Z oznámenia výsledku prešetrenia podnetu z Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 21.07.2015 vyplýva, že boli zistené nedostatky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyni zo dňa 12.07.2014 a 18.07.2014. Zdravotná starostlivosť dňa 12.07.2014 bola poskytnutá nesprávne v tom, že po vykonanej repozícii úlomkov nebolo realizované kontrolné RTG vyšetrenie. Dňa 18.07.2014 došlo k nesprávnej RTG diagnostike, postavenia úlomkov zlomeniny vretennej kosti, následkom čoho došlo k nesprávnej liečbe. RTG verifikovanou redislokáciou úlomkov dolnej časti vretennej kosti vľavo bolo potrebné chirurgicky liečiť - opätovnou repozíciou s prípadnou vnútornou fixáciou úlomkov. Z dohody o náhrade škody žalovaného s jeho zamestnancom MUDr. N. N. zo dňa 21.12.2015 bolo zistené, že žalovanému bola uložená pokuta vo výške 1.500,- eur na základe výsledku o prešetrení správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti a 200 eur pre nedostatky vo vedení zdravotnej dokumentácie. Z dôvodu, že na zistených nedostatkoch participovali dvaja lekári, žalovaný si uplatnil náhradu škody vo výške 1.600,- eur voči MUDr. N. N., ktorý uznal škodu spôsobenú žalovanému a zaviazal sa škodu uhradiť záškami zo mzdy za obdobie 16 mesiacov. Medzi uvedenou škodou na zdraví žalobkyne a protiprávnym konaním žalovaného je podľa názoru súdu prvej inštancie priama príčinná súvislosť, pričom zo strany žalovaného išlo o zavinenie z nebanlivosti. Nesporne je teda daná zodpovednosť žalovaného za škodu na zdraví žalobcu, a to v zmysle cit. ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že spornou skutočnosťou medzi stranami sporu bolo oprávnenie uplatnenia nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 6 ods. 3 zák. č. 437/2004 Z.z., v zmysle ktorého poškodený je oprávnený uplatniť nárok na súd ak si podal návrh na uzatvorenie dohody podľa odseku 1 a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda podľa odseku 1 a neuspokojili sa nároky poškodeného. Súd list syna žalobkyne adresovaného žalovanému zo dňa 27.04.2016 nepovažoval ako návrh na uzatvorenie dohody podľa ods. 1 cit. zákonného ustanovenia. Z hľadiska samotného splnenia podmienky uvedenej v ust. § 6 ods. 3 zákona je potrebné v danej veci upriamiť na cieľ, ktorý zákon sledoval ustanovením o podaní návrhu na uzatvorenie mimosúdnej dohody, ktorým nepochybne bolo vyvolať zmier, či jednanie s výsledkom mimosúdneho usporiadania nárokov, za účelom predísť súdному sporu. Metóda výkladu citovaného ustanovenia teda nie je určená iba jeho predmetom, ale aj jeho zmyslom, funkciou. K aplikácii práva nemožno z hľadiska jeho opodstatnenosti pristupovať formalisticky bez toho, aby súd vzal do úvahy podstatu, zmysel a funkcie inštitútu mimosúdnej dohody, tiež povahu uplatneného nároku vo vzťahu k odmietavému stanovisku žalovaného k uplatnenému nároku v predmetnom spore. Súd prvej inštancie v súlade aj s názorom Krajského súdu v Trenčíne v uznesení č. 6Co/453/2015-229 zo dňa 31.05.2016 vyslovil názor, že je potrebné považovať najneskoršie doručenie návrhu žalovanému dňa 01.07.2016, procesnú podmienku vyplývajúcu z ust. § 6 ods. 3 cit. zákona za splnenú. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa si v konaní nesporne uplatňuje voči žalovanému nároky na náhradu škody na zdraví, a to z titulu SSU. Vzhľadom k tomu, že v konaní bola zo strany žalovaného vznesená námietka premlčania uplatňovaného nároku, súd prvej inštancie ako prvoradú riešil v konaní otázku posúdenia, či žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody z titulu SSU je premlčaný, resp. nie. V tej súvislosti uviedol, že nárok na náhradu škody na zdraví sa premlčuje v zmysle § 106 ods. 1 Obč. zákonníka za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. si v konaní. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že v prípade nároku na odškodnenie SSU poškodeného, sa poškodený dozvie o škode v čase, kedy možno objektívne vykonať bodové hodnotenie sťaženia jeho spoločenského uplatnenia, od ktorého okamihu plynie subjektívna premlčacia doba. Výška bodového hodnotenia SSU vyplýva z lekárskeho posudku. SSU vzniká v dobe, v ktorej je možné zdravotný stav poškodeného po úraze, prípadne po jeho zhoršení, považovať za ustálený a v ktorej je teda možné posúdiť, aké preukázateľne nepriaznivé dôsledky má zmenený (zhoršený) zdravotný stav poškodeného na jeho životné úkony, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh a pristúpiť k jeho bodovému ohodnoteniu. O škode spočívajúcej v SSU sa poškodený dozvie v dobe, kedy možno objektívne vykonať bodové ohodnotenie sťaženia jeho spoločenského uplatnenia, od tohto okamihu plynie subjektívna premlčacia doba. V danom prípade k úraze došlo 12.07.2014, lekársky posudok o bodovom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia bol vypracovaný MUDr. L. E. dňa 17. mája 2016 na 57 bodov, žaloba ohľadom predmetného bodového ohodnotenia bola doručená súdu 28.06.2016, znalec MUDr. I. S. v ZP č. X/XXXX zo dňa 11.09.2017 uviedol, že v príčinnej súvislosti s nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti je položka 351b - obmedzenie pohyblivosti zápästia

stredne ťažkého stupňa vľavo 100 bodov zvýšenie § 10 ods. 4 o 8% spolu 108 bodov, položka 379b-porucha úchopovej funkcie III. prsta s deficitom do zovretia 3-4 cm vľavo 35 bodov zvýšených o 8% podľa § 10 ods. 4 spolu 38 bodov, položka 379b porucha úchopovej funkcie VI. prsta s deficitom do zovretia 3-4 cm vľavo 35 bodov zvýšených o 8% podľa § 10 ods. 4 vyhlášky č. 437/2004 spolu 38 bodov a celkový počet bodov stanovil na 184 za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa potom v súvislosti so závermi znaleckého posudku upravila svoj nárok dňa 03.10.2017 doručený súdu 09.10.2017 a žiadala, aby predmetom konania bolo zaplatenie peňažnej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia za 184 bodov s prísľušenstvom. Sporná medzi stranami sporu nebola otázka, či v danom prípade je namieste zvýšenie uvedeného bodového hodnotenia o ďalších 8%, a to v zmysle § 10 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z.z., ktorý stanovuje, že bodové hodnotenie za SSU môže posudzujúci lekár primerane zvýšiť až na dvojnásobok vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti, ktorú mal vo veku, v ktorom utrpel poškodenie na zdraví. Čo sa týka posúdenia otázky, či nárok žalobcu o náhradu za SSU je premlčaný resp. nie, v tej súvislosti súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že aj v zmysle ustálenej judikatúry, je za deň začatia plynutia dvojročnej premlčacej doby nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy možno objektívne urobiť bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. K otázke ustálenosti zdravotného stavu žalobkyne z hľadiska možnosti vyčíslieť, resp. vystaviť bodové hodnotenie SSU v súvislosti s úrazom zo dňa 12.07.2014 sa znalec nevyjadroval, lebo uvedenú skutočnosť nemal ako znaleckú otázku ani v konaní na uvedenú spornú okolnosť nebolo vykonané dokazovanie, lebo žalobkyňa na túto spornú skutočnosť namietanú protistranou v konaní nenavrhovala vykonať žiadne dokazovanie. Sama žiadnymi hodnovernými dôkazmi spornú skutočnosť nepreukázala okrem tvrdenia, že od bodového hodnotenia MUDr. E. došlo k zhoršeniu zdravotného stavu. I. súd musel vychádzať len z vykonaného dokazovania. Zákon č. 437/2004 Z.z. v § 8 ods. 4 stanovuje, že zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený; ak ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. Súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia došiel k záveru, že v danom prípade bolo možné objektívne vykonať bodové ohodnotenie SSU 12.07.2015, t.j. po uplynutí jedného roka od úrazu v zmysle cit. zákona a od uvedeného dátumu začala plynúť dvojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia a uplynula dňa 12.07.2017. MUDr. E. vyhotovil bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia na 57 bodov, ako vo svojej výpovedi uviedla žalobkyňa z dôvodu, ako podklad uplatnenia si jej nároku na súde. Keďže žalobkyňa upravila žalobu, ktorou si uplatnila nárok na náhradu za SSU na ďalších 27 bodov na základe znaleckého posudku na súde dňa 09.10.2017, žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody na zdraví z titulu SSU na 127 bodov, súd prvej inštancie považoval za neuplatnený včas a v tejto časti nárok považoval za premlčaný v súlade s plynutím dvojročnej premlčacej v súlade s § 106 ods. 1,2 Občianskeho zákona. Za nepremičaný súd považoval nárok na náhradu škody na zdraví z titulu SSU v súvislosti s bodovým hodnotením na 57 bodov uplatnený podaním žaloby zo dňa 28.06.2016. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nárok na náhradu SSU v danom prípade vznikol v roku 2016, t.j. v roku, kedy sa poškodený dozvedel o škode na základe vypracovaného lekárskeho posudku, pričom náhrada za 1 bod sa určuje potom v zmysle § 5 ods. 2 Zákona č. 437/2004 Z.z. sumou 2% z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom vznikol nárok na jej náhradu, teda v danom prípade za rok 2015, v ktorom bola hodnota jedného bodu 17,66 eur v zmysle opatrenia MZ SR č. 19/2011 na základe čoho náhrada za SSU predstavuje 1.006,62,- eur. Konštatoval, že na základe uvedeného náhrada z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia predstavuje za 57 bodov 1.006,62 eur, preto v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobkyňi priznal aj úrok z omeškania, výška ktorého bola uplatnená v súlade s § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., a to zo súdom priznaného nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1006,62 eur od 16.08.2016 do zaplatenia /žalovaný sa uplatnenom nároku dozvedel doručením žaloby dňa 01.07.2016/. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný a intervenient boli v konaní úspešní vo výške 50,90 %, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania v tomto rozsahu s tým, že v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku vo výroku II., ktorým bolo žalobe vyhovené a vo výroku IV. o náhrade trov konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Dôvodila, že počas konania na súde prvej inštancie namietal skutočnosť, že pred podaním žaloby nebola dodržaná dikcia ust. § 6 ods. 3 zák. č. 437/2004 Z.z., v zmysle ktorého poškodený je oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde, ak sa podal návrh na uzatvorenie dohody podľa ods. 1 a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda podľa ods. 1 a neuspokojili sa nároky poškodeného.

Žalobca nepodal žiadny návrh na uzatvorenie dohody o vyrovnaní podľa ust. § 6 zák. č. 437/2004 Z.z., čím bolo porušené citované ustanovenie § 6 ods. 3 cit. zák. Predpoklady pre uplatnenie nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde tak neboli naplnené. Mala za to, že právne posúdenie súdu prvej inštancie je aj s poukazom na znenie dôvodovej správy v nesúlade so zmyslom právnej úpravy dohody o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa citovaného zákonného ustanovenia. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol, žalovanej a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku vo výroku III., ktorým v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol a vo výroku IV. o náhrade trov konania, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovené a žalobkyňi bude priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie 2.026,38 eur s prísl. zamietol z dôvodu premlčania tohto nároku, ku ktorému malo dôjsť dňa 12.07.2017, poukazovala na to, že na základe oboznámenia sa so závermi znaleckého posudku (ZP) č. XX/XXXX, doručeného jej právnomu zástupcovi dňa 25.09.2017, upravila podaním zo dňa 03.10.2017 svoj nárok na zaplatenie peňažnej sumy na 3.033 eur. Z takto upravenej žalovanej sumy však súd prvej inštancie jej priznal iba 1.006,62 eur s prísl., teda sumu uplatnenú už pôvodne žalobou zo dňa 24.06.2016, zodpovedajúcu bodovému ohodnoteniu SSÚ zo dňa 17.05.2016. Poukazovala na to, že dňa 17.05.2016 MUDr. L. E. diagnostikoval u žalobkyne obmedzenie hybnosti zápästia ľahké a deficit zovretia III. a IV. prsta do dlane 1 cm. Na základe uvedeného stanovil bodové hodnotenie SSU žalobkyne na 57 bodov. Súdom ustanovený znalec MUDr. I. S. dňa 12.07.2017 na základe osobného vyšetrenia diagnostikoval aktuálny zdravotný stav žalobkyne. Zistil, že žalobkyňa už má obmedzenie hybnosti ľavého zápästia stredne ťažkého stupňa a obmedzenie hybnosti III. a IV. prsta ľavej ruky je s deficitom zovretia do dlane 3-4 cm. Na základe uvedeného stanovil bodové ohodnotenie SSU žalobkyne celkom na 184 bodov. Z porovnania uvedených rozdielných diagnóz oboch týchto lekárov jednoznačne vyplýva, že dňa 17.05.2016, kedy MUDr. L. E. vyšetroval žalobkyňu a hodnotil sťaženie jej spoločenského uplatnenia, zdravotný stav žalobkyne ešte ustálený nebol. Žalobkyňa vtedy preukázateľne podľa diagnózy uvedeného lekára dokázala zovrieť III. a IV. prst do dlane až na 1 cm. Postupom času sa však stav žalobkyne celkom zrejme zhoršil a v čase vyšetrenia súdom ustanoveným znalcom dňa 12.07.2017 už žalobkyňa nedokázala zovrieť uvedené prsty do dlane bližšie ako 3-4 cm. Žalobkyňa, ako vyplýva z priloženej fotodokumentácie dnes nedokáže zovrieť (priblížiť) III. a IV. prst ľavej ruky k dlani bližšie ako 3-4 cm. Záver súdu prvej inštancie, že dňa 12.07.2015 už mal byť ustálený zdravotný stav žalobkyne je tak celkom nesprávny a nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie tak na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym zisteniam buď v dôsledku porušených pravidiel formálnej logiky alebo v dôsledku toho, že pri porovnaní uvedených posudkov sa obmedzil iba na porovnanie počtu pridelených bodov. Súd prvej inštancie pritom vôbec nebral do úvahy rozdielne diagnózy zistené lekármi pri vyšetreniach žalobkyne dňa 17.05.2016 a dňa 12.07.2017. Nesprávnosť zistení súdu prvej inštancie však vyplýva nielen z rozdielných diagnóz zistených lekármi dňa 17.05.2016 a 12.07.2017, ale tiež z výpovede žalobkyne na pojednávaní dňa 22.11.2017. Žalobkyňa vtedy jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností uviedla, že pohyblivosť sa jej od podania prvého hodnotenia SSU zhoršila. Súd prvej inštancie v otázke zistených diagnóz bez akéhokoľvek zdôvodnenia neakceptoval výsledky dokazovania dvoma posudkami a ani výpoveď žalobkyne, ktorá vypovedala v súlade s nimi. Z uvedeného vyplýva, že nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne nebol ustálený tak, ako to posúdil súd prvej inštancie dňa 12.07.2015, ale celkom zrejme ešte ani dňa 17.05.2016. Je pravdou, že v konaní nebol preukázaný presný okamih ustálenia zdravotných následkov žalobkyne. Z vykonaného dokazovania však jednoznačne vyplýva, že záver súdu prvej inštancie o tom, že zdravotný stav žalobkyne bolo možné považovať za ustálený už dňa 12.07.2015 je celkom nesprávny. Naopak z predložených dôkazov vyplýva, že moment ustálenia zdravotných následkov žalobkyne nastal nepochybne niekedy v období medzi dňom 17.05.2016, kedy bola žalobkyňa vyšetrená MUDr. L. E. a dňom 12.07.2017, kedy bola táto vyšetrená súdom ustanoveným znalcom. Premlčacia lehota tak nemohla začať plynúť skôr než 17.05.2016. K premlčaniu uplatneného zvýšeného nároku vo výške 2.023,38 eur s prísl. tak nemôže prísť skôr ako dňa 17.05.2018. S poukazom na to, že žalobkyňa sa domáha zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku III. tak, že žalovaný bude povinný zaplatiť jej aj sumu 2.026,38 eur s prísl., napáda rozsudok súdu prvej inštancie aj do výroku IV. o náhrade trov konania. Uviedla, že bez ohľadu na rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. napadnutého rozsudku žalobkyňa má za to, že vo výroku o trovách konania mal by súd uplatniť výnimku zo zásady úspešnosti v spore uvedenú v tomto ustanovení. Nutnosť zachovania účelu náhrady škody je podľa názoru žalobkyne dôvodom hodným

osobitného zreteľa pre uplatnenie výnimočného ustanovenia § 257 CSP. Uviedla, že v čase podania žaloby nemohla vedieť o tom, či jej bolesť vytrpená po úraze súvisí len s úrazom samotným, alebo aj s nesprávnym postupom lekárov žalovaného. V čase podania žaloby tiež nemohla vedieť, že jej zdravotný stav sa v dôsledku nesprávneho postupu lekárov žalovaného bude ešte ďalej zhoršovať a nemohla ani vedieť, ako by takéto postupne sa zhoršujúce sťaženie spoločenského uplatnenia mohlo byť raz obodované. Poukazovala na to, že zo svojho starobného dôchodku by v opačnom prípade musela splácať trovy právneho zastúpenia intervenienta aj žalovaného, ktorý jej preukázateľne spôsobil trvalé zdravotné postihnutie a navyš aj trovy znaleckého dokazovania. V prípade žalovaného ako aj intervenienta na strane žalovaného sa navyš jedná o právnické osoby, ktoré by aplikovanie uvedeného § 257 CSP nejako finančne neohrozilo, čo sa nedá povedať o žalobkyni, ktorá je odkázaná na starobný dôchodok a v dôsledku pochybenia pracovníkov žalovaného bude už do konca svojho života zdravotne postihnutá.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla, aby odvolací súd po preskúmaní veci rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. napadnutom odvolaním žalovanou ako vecne správny potvrdil a vo výrokoch III. a IV. zmenil tak, ako sa tohto domáha v podanom odvolaní. K dôvodom podaného odvolania žalovanou uviedla, že v konaní bolo preukázané, že syn žalobkyne listom zo dňa 27.04.2016 vyzval riaditeľa žalovanej Mgr. Q. S. k uzavretiu dohody ohľadom odškodnenia pre žalobkyňu. Na tento list žalovaná doposiaľ nijakým spôsobom nereagovala. Žiaden krok, ktorý by smeroval k uzavretiu dohody o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia žalovaná nespravila ani po tom, ako jej bola súdom prvej inštancie doručená na vyjadrenie žaloba žalobkyne. Toto bodové hodnotenie vypracoval zamestnanec žalovanej MUDr. L. E. a je teda zrejme, že on i riaditeľ Y. I. o tomto posudku museli vedieť. Je síce možné polemizovať o tom, či list syna žalobkyne zo dňa 27.04.2016 možno považovať za návrh dohody o SSU, ale je bez akýchkoľvek pochybností, že účelom ustanovenia § 6 zák. č. 437/2004 Z.z. nie je sťažiť, či komplikovať poškodenému uplatnenie náhrady škody, ale predchádzať zbytočným súdnym sporom. Ak žalovaná nespravila žiaden krok, ktorý by bolo možné považovať za snahu predísť súdnemu sporu po obdržaní listu syna žalobkyne, ak tak neurobila ani po tom, ako sa oboznámila s nárokom uplatneným podanou žalobou a neurobila tak ani doposiaľ, potom je zrejme, že dohodu nikdy nebola a ani v súčasnosti nie je ochotná uzavrieť. Práve naopak doposiaľ žalovaná využívala všetky možnosti, aby oddialila prípadne úplne znemožnila náhradu škody, ktorú žalobkyni nepochybne vlastným zavinením spôsobila.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolania žalovanej. Vyhlásila, že sa pridriava svojich tvrdení uvedených vo svojom odvolaní, na ktoré poukazuje. Navyš uviedla, že už v čase vypracovania lekárskeho posudku MUDr. E. bol zdravotný stav žalobkyne ustálený, nakoľko rozdiel bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne medzi lekárskeho posudkom MUDr. E. a znaleckým posudkom MUDr. S. bol spôsobený nezohľadnením možnosti vzniku trvalých následkov, ako uvádza MUDr. S. v závere svojho znaleckého posudku. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobkyne v odvolaní, v zmysle ktorého MUDr. S. pri hodnotení postupu MUDr. E. žiadnym spôsobom nespochybnil ním zistenú diagnózu, nakoľko opak tohto tvrdenia žalobkyne vyplýva zo strany 11 predmetného znaleckého posudku MUDr. S.. Navyš počas konania pred súdom prvej inštancie sám MUDr. E. uznal svoje hodnotenie ako nedostatočné, a to vo vyjadrení k posúdeniu SSU zo dňa 26.10.2017, ktoré bolo súdu zaslané podaním doplnenia vyjadrenia žalovanej k znaleckému posudku zo dňa 02.11.2017. Rovnako tak preto nie je pravdivé tvrdenie žalobkyne uvedené v odvolaní, v zmysle ktorého správnosť diagnózy stanovenej MUDr. E. nespochybňovala ani žalovaná ani intervenient. Uvedený rozdiel v bodovom ohodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne tak nespočíva v neustálenosti zdravotného stavu žalobkyne, ale v pravdepodobnej neúplnosti bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia MUDr. E. v zmysle lekárskeho posudku zo dňa 17.05.2016. Posúdenie námietky premlčania súdom prvej inštancie je tak potrebné považovať za správne. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní napadla nesprávnosť výroku rozsudku o nároku na náhradu trov konania, poukazovala na to, že žalobkyňa počas konania niekoľkokrát menila žalobný petit, čím je možné tvrdiť, že si sčasti sama svojimi procesnými úkonmi napokon privodila percentuálny neúspech v spore. Mala za to, že žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa neexistujú a bolo by tak nespravodlivé nepriznať náhradu trov konania žiadnej zo strán, ako to žiada žalobkyňa. Poukázala na skutočnosť, že ako ona tak aj intervenient museli vynaložiť nemalé úsilie na procesnú obranu proti žalobkyni v konaní pred súdom prvej inštancie.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov vo výrokoch II., III., IV., bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a vo výroku IV. zrušiť a v tejto časti vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým bolo konanie z dôvodu späťvzatia žaloby sčasti o zaplatenie sumy 1.484 eur zastavené, odvolaním napadnutý nebol, a preto v tomto výroku je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

9. Vychádzajúc z obsahu podaných odvolaní žalobkyňa namietala nesprávne skutkové a právne závery a žalovaný nesprávne právne závery súdu prvej inštancie, čím uplatnili vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

10. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne a žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení vecí súdom prvej inštancie.

13. Odvolací súd na základe preskúmania rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podrobne, precízne, presvedčivo a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom sa vypořiadal so všetkými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľa prezentovali už počas konania pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto v odpovedi na vznesené námietky odvolateľov odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s odôvodnením napadnutého rozsudku sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť ÚS SR, ktorý zastáva názor, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu

na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m.m.IV.ÚS 112/05, I.ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú s právnym názorom súdu, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru.

15. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08.októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého, pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výroku II., III. vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Odvolatelia v podaných odvolaniach neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

17. Na doplnenie správnosti odôvodnenia súdu prvej inštancie odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou žalovanej, že pred podaním žaloby nebola dodržaná dikcia ust. § 6 ods. 3 zák. č. 437/2004 Z.z. poukazuje na predchádzajúcu rozhodovaciu prax tunajšieho súdu, napr. rozhodnutie sp. zn. 27CoPr 4/2017, 6Co 453/2015, od ktorej nie je dôvod sa ani v preskúmvanej veci odchýliť:

18. Vychádzajúc z ust. § 6 zákona č. 437/2004 Z.z. poskytovateľ náhrady a poškodený môžu uzatvoriť dohodu o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorá musí mať písomnú formu.

19. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. poškodený je oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde ak sa podal návrh na uzatvorenie dohody podľa odseku 1 a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda podľa odseku 1 a neuspokojili sa nároky poškodeného.

20. Nárok na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia (tiež jeho zvýšenie) podľa zákona č. 437/2004 Z. z. je svojou povahou občianskoprávnym nárokom, pričom právna úprava v zmysle § 6 ods. 3 citovaného zákona kladie význam aj na podanie návrhu na uzatvorenie dohody zo strany poškodeného, čím podmieňuje jeho právo uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde.

21. Tento návrh na uzatvorenie dohody je jednaním medzi poškodeným účastníkom na jednej strane a povinným subjektom na strane druhej, ktoré má za cieľ dosiahnuť zmier, teda vo svojej podstate mimosúdne vyriešenie veci, teda jeho zmyslom je predchádzať súdnym sporom. Keďže v citovanom zákone nie je ustanovenie, ktoré by spôsobil podania tohto návrhu na uzatvorenie dohody priamo upravovalo možno povedať, že tento návrh nemusí byť prísne formálny a v kladnom prípade jeho akceptáciou môže dôjsť k dohode, v zmysle ktorej dochádza buď k úplnému, alebo aspoň čiastočnému uspokojeniu nároku. V prípade, ak do troch mesiacov od jeho podania nedôjde k uzatvoreniu dohody a neuspokojia sa nároky poškodeného, môže sa poškodený domáhať priznania nároku, alebo jeho neuspokojenej časti žalobou na súde (§ 6 ods. 3 zákona). Podanie návrhu na uzatvorenie mimosúdnej dohody, je teda iba procesnou podmienkou pre uplatnenie nároku na súde.

22. V prípade, ak poškodený uplatní nárok na súde bez predchádzajúceho podania návrhu na mimosúdnu dohodu, nemôže súd jeho žalobu pre nedostatok splnenia tejto podmienky zamietnuť, ani bez ďalšieho konanie zastaviť, ale správne má poškodeného vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky so stanovením primeranej lehoty (§ 128 ods. 1 CSP). Iba v tom prípade, ak by napriek tomu nebol odstránený nedostatok uvedenej podmienky, ktorý treba hodnotiť ako nedostatok procesnej podmienky, mal by súd postupovať podľa úpravy CSP o zastavení konania (§ 161 ods. 1 CSP), neprichádza však do úvahy z tohto dôvodu žalobu zamietnuť. V prípade podania návrhu na mimosúdnu dohodu v rámci už prebiehajúceho súdneho konania, mal by súd vyčkať do skončenia lehoty uvedenej v § 6 ods. 3 citovaného zákona, či nedôjde k uzatvoreniu dohody a následnému uspokojeniu nárokov.

23. Z hľadiska posúdenia splnenia podmienky uvedenej v ust. § 6 ods. 3 cit. zákona vo vzťahu k okolnostiam v posudzovanej veci je však potrebné pozornosť upriamiť na cieľ, ktorý zákon sledoval ustanovením o podaní návrhu na uzatvorenie mimosúdnej dohody, ktorým nepochybne bolo vyvolať zmier, či jednanie s výsledkom mimosúdneho usporiadania nároku, za účelom predísť tak súdному sporu. Metóda výkladu citovaného ustanovenia teda nie je určená iba jeho predmetom, ale aj jeho zmyslom, funkciou. K aplikácii práva nemožno z hľadiska jeho opodstatnenosti pristupovať formalisticky bez toho, aby súd vzal do úvahy podstatu, zmysel a funkcie inštitútu mimosúdnej dohody, tiež povahu uplatneného nároku vo vzťahu k odmietavému stanovisku žalovanej k uplatnenému nároku v danom konaní a tiež k tomu, že tento naviac samotná žalovaná právne podriadila režimu Vyhl. č. 32/1965 Zb., ktorý splnenie takejto procesnej podmienky pre uplatnenie nároku na súde nevyžadoval.

24. Každý súd pri svojom rozhodovaní by mal mať na zreteli základný účel konania - poskytnutie spravodlivej ochrany subjektívnym právam účastníkov. Ústavne články o súdnej ochrane (čl. 46 <aspi://module='ASPI'&link='209/1992 Zb.%2523%25C8l.46'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a nasl.), čl. 6 <aspi://module='ASPI'&link='209/1992 Zb.%2523%25C8l.6'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd spolu s procesným kódexom predstavujú všeobecné požiadavky spravodlivého procesu. Vzťah práva a spravodlivosti načrtol Český Ústavný súd, keď v jednom zo svojich náleзов uviedol: „súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nielen súborom právnych predpisov ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho, ktorého záujmu chráneného príslušnou normou“ (porovnaj nález Ústavného soudu ČR sp.zn. II.ÚS 222/07 <aspi://module='JUD'&link='JUD52940SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Rovnako Ústavný súd SR opakovane pri svojej rozhodovacej činnosti pripomína potrebu uprednostňovania materiálneho poňatia právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07), pretože formálne poňatie právneho štátu - formálny výklad práva, môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy a v konečnom dôsledku môžu v súdnych konaniach spôsobiť porušenie práva na spravodlivý proces (III. ÚS 502/2011).

25. Z hľadiska vyššie uvedených princípov odvolací súd aj nastolenú otázku posudzoval a dospel k záveru, že je zrejmé, že zmysel a účel ust. § 6 ods. 3 cit. zákona spočívajúci v umožnení žalovanej ako povinnej z daného vzťahu plniť mimosúdne žalobkyni s cieľom predísť sporu, nemôže byť naplnený.

26. K odvolacej námietke žalobkyne, že jej zdravotný stav bolo možné považovať za ustálený v období medzi dňom 17.05.2016, kedy bola vyšetrená MUDr. L. E. a dňom XX.XX.XXXX, kedy bola vyšetrená súdom ustanoveným znalcom, v dôsledku čoho tak nemohla premlčacia lehota plynúť skôr než 17.05.2016, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že premlčacia lehota začala žalobkyni plynúť dňom 12.07.2015. Aj odvolací súd považuje zdravotný stav žalobkyne za ustálený v čase vypracovania znaleckého posudku MUDr. E.. Zo záverov znaleckého posudku vypracovaného MUDr. S. nepochybne vyplýva, že bodové hodnotenie SSÚ, ktoré vypracoval MUDr. E. nezodpovedá skutočnosti a objektívnemu nálezu, ktoré MUDr. S. zistil pri vyšetrení žalobkyne, nie je zohľadnená možnosť vzniku trvalých následkov i pri správnom ošetrení zlomeniny a nie je uvedené a ani uvažované o zvýšení podľa § 10 cit. vyhl. Tak ako uviedla žalovaná, MUDr. S. pri hodnotení posudku

MUDr. E. žiadnym spôsobom nespochybnil ním zistenú diagnózu. Z obsahu spisu vyplýva, že aj sám MUDr. E. vo svojom vyjadrení zo dňa 26.10.2017 uviedol: „Po zvážení argumentov a vyšetrenia súdneho znalca uznávame naše nedostatočné hodnotenie SSÚ...“ Je nesporné, že rozdiel v bodovom ohodnotení SSÚ žalobkyne nespočíva v tom, že by bol zdravotný stav žalobkyne ku dňu 12.07.2015 neustálený, ale spočíva v neúplnosti bodového ohodnotenia jej SSÚ MUDr. E..

27. S prihliadnutím k uvedenému súd prvej inštancie začatie plynutia premlčacej lehoty posúdil správne.

28. Žalobkyňa považovala za nesprávne právne posúdenie aj nárok na náhradu trov konania, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50,90%. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalovaný a intervenient boli v konaní úspešní vo výške 50,90%, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania v tomto rozsahu. Svoje rozhodnutie bližšie nezdôvodnil. Z obsahu spisu nepochybné vyplýva, že súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti zaplatenia sumy 1.484,- z titulu bolestného z dôvodu späťvzatia zastavil. Výrokom II. žalobe v časti o zaplatenie 1.006,62 eur s prísl. vyhovel a výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

29. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Len v prípade, ak sú tu dôvody osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov celkom alebo sčasti priznať (§ 257 CSP). Úspech vo veci súd vždy skúma tak čo do právneho základu veci, ako aj čo do výšky priznaného nároku. Plný úspech v spore sa v zásade zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U žalobcu v zásade ide o plný úspech vo veci vtedy, ak bolo žalobe v plnom rozsahu vyhovené. Tak za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu (Občianskeho súdneho poriadku - § 142 ods. 3), tak za súčasného procesného kódexu (vychádzajúc z komentára k ust. § 255 CSP, ktoré ustanovenie súd prvej inštancie správne aplikoval), bolo a je možné priznať strane plnú náhradu trov konania, aj keď bola úspešná iba čiastočne, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku, alebo od úvahy súdu a v ktorom prípade, pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia takto „čiastočne“ úspešného účastníka, sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočítava z výšky súdom priznaného plnenia. Teda zásada úspechu vo veci sa uplatňuje aj v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu za predpokladu, ak jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, príkladom čoho je tiež spor o náhradu SSÚ (tiež jeho mimoriadneho zvýšenia) v ktorom si žalobca túto náhradu ocení spravidla vyššie, ako nakoľko mu ju odhadne súd podľa výsledkov vykonaného dokazovania (ako tomu bolo doposiaľ tiež v posudzovanej veci). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba rozlíšiť, čo je základné a čo je sprevádzajúce. Pokiaľ súd aspoň v časti uplatňovaných náhradu prizná, niet sporu o tom, že žalobkyňa je v základe sporu plne úspešnou, pričom výška samotnej náhrady (plnenia) závisí od úvahy súdu, čo však nemôže viesť k záveru o jej procesnom neúspechu.

30. Vo všeobecnosti teda platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov. Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniel. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zaviniel zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu, alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca. Súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania pri zastavení konania musí najprv dôsledne skúmať zavinenie zastavenia konania účastníkmi konania.

31. Odvolací súd rozhodujúci o odvolaní žalobkyne vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania nie je s poukazom na vyššie uvedené dostatočne odôvodnené, čím došlo k porušeniu základného práva účastníka konania

na spravodlivý proces a k porušeniu Čl. 46 Ústavy SR. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný a intervenient boli v konaní úspešní vo výške 50,90%, z ktorého dôvodu im vznikol nárok na náhradu trov konania v tomto rozsahu.

32. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní preto bude vecou opätovne sa zaoberať a to uvedeným spôsobom, zároveň sa vysporiadať aj s odvolacími dôvodmi žalobkyne uvedené v podanom odvolaní, keď mala za to, že vo výroku o trovách konania mal súd prvej inštancie uplatniť výnimku zo zásady úspešnosti v spore a aplikovať ust. § 257 CSP. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie aj riadne odôvodni v zmysle požiadaviek kladených na súdne rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP.

33. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o náhrade trov odvolacieho konania.

34. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).